

Tereza Boučková: Němci

Když jsem přemýšlela o svém posledním fejetonu z měsíčního wiesbadenského tvůrčího pobytu (a svých krátkých výletů do Berlína, Bonnu, Marburgu, Frankfurtu a Kasselu), řekla jsem si, že bych měla napsat něco o Němcích (nakonec, všichni mi to před mou cestou radili), nějaké shrnutí svého dojmu z nich. Jenže, kdo je dnes vlastně Němec?

Jsou to jazzoví swingoví muzikanti, Jumping Daddies, postarší bílí bělovlasí páni, hrající jedno nedělní odpoledne skladby svých amerických černých kolegů v parku u Kurhausu? Anebo jsou to ti tmaví, německy mluvící chlapi, kteří pod pódiem utírali deštěm zmáčené židle a stoly? (Jeden z nich by mohl hrát z fleku Othella; mouřenín se zvláště krásnou tvář a uhrančivým pohledem, jaký se hned tak nevidí.)

Muziku, hranou „Skákajícími taťky“ (spíš prataťky) s příjemným espritelem, si přišla poslechnout německá rodina: on blondatý a silnější, v šortkách a tričku oblečený muž, ona křehoučká, tmavší, velice upravená, namalovaná, krásně a až příliš společensky oblečená žena, snad původem Thajka, a jejich tři malé hezké děti, namixované víc po mamince a docela trpělivě hledící na muzikanty, kteří sice hráli jako o život, ale do skákání měli daleko.

Anebo je to pan Czech, ředitel wiesbadenského muzea, který se narodil otcí, odsunutému z Čech? (Babička a dědeček zůstali; rodiče svého syna pak nikdy neviděli, nesměli, zemřeli v nepravý čas. Anebo se v nepravý čas narodili?)

Jsou Němci ti Číňani, provozující rychlé bistro Wok Inn nedaleko nejvyhlášenějšího wiesbadenského nákupního centra? Čínská kuchyně, čínská pohostinnost, tu a tam čínští hosté. Jedni takoví seděli zrovna vedle mě a povídali si (na první intuitivní poslech) čínsky. Když se jich majitelka podniku německy (s akcentem) zeptala, jestli jim chutnalo, odpověděli jí německy, že moc. A pokračovali v rozpravě v mateřštině.

Do autobusu, směřujícího k zámku Biebrich, položeného přímo na břehu Rýna, kam se chodí Němci rádi procházet, nastoupil v pěkném nedělním odpoledni černočerný otec s pěti černočernými dětmi. Dívky měly přes hlavu krásné žluté šátky - šály, sahající až do půli zad, ozdobené zlatými cetkami. Ten kontrast barev! Sestry a bráchové se pošťuchovali, halekali na celý autobus německy, hovorově, prostě po jejich.

Jsou Němci ty davy lidí, proudící každý den sem a tam pěší zónou, všichni tak nějak podobně oblečení, džíny, svetr, bunda? A náhle uprostřed toho hemžení, stojí něco mohutného, ale pěkně, zabaleného od kotníků nahoru do různobarevných, pestrých látek, v uších to má ohromné zlaté kruhy, na hlavě tak přesně namotaný turban či jak se tomu říká, stojí tu přímo madame Afrika, černější než černočerná, a vydatně s kýmsi šprechtí mobilem...

A všude, všude chodí, sedí, jedí, studují, jezdí autem, obsluhují v obchodech, kavárnách, pracují ve vlacích kluci, muži, dívky a ženy, mnohé zahalené v (černých) šátcích, schovaných na krku pod oblečení - zdejší početní obyvatelé, možná nejpočetnější. Zkrátka, v Německu jsou všude samí Němci!

Z poklidného plynutí dní se zdá, že to základní – totiž slušné a mírumilovné, na stejné vlně životního stylu založené soužití - přes vnější odlišné znaky jiné kultury, národnosti, jiného etnika, docela dobře funguje.

Pak se však tím všehomírem ukolébaná čtyřtýdenní pozorovatelka na jednom ze svých čtení setká s českou profesorkou bohemistiky a dozví se, že spousta Češek, které se v lásce a

dobré víře kdysi vdaly za ty opravdu echtovní obyvatele téhle země, založily rodiny, porodily děti, je rozvedená. Víte, řekla mi na vysvětlenou, my spolu nemůžeme žít, protože...
My se tak strašně lišíme!

Partneři:

